

МОЛОДАЯ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.
№ 57 (564)

Неділя, 6 травня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Указ Президії Верховної Ради СРСР

Про нагородження газети „Правда“ орденом Леніна

У зв'язку з 50-річчям газети «Правда», заснованої В. І. Леніним, і відзначаючи її видатні заслуги в революційному русі, в боротьбі за перемогу соціалізму і комунізму, пропаганді і перетворенні в життя великого марксистсько-ленінського вчення, в комуністичному вихованні трудящих, нагородити газету «Правда» орденом Леніна.

Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. БРЕЖНЕВ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.
4 травня 1962 р.

ГАЗЕТИ „ПРАВДА“, всім працівникам радянської преси

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу в своєму привітанні газети «Правда», всім працівникам радянської преси сердечно поздоровляє колектив правдивців, усіх працівників радянської преси з п'ятдесятирічним ювілеєм газети «Правда», заснованої Володимиром Іллічем Леніним.

50-річчя «Правди», говориться в привітанні, знаменна подія в житті Комуністичної партії і радянського народу, свято радянської преси, всіх трудящих нашої країни.

Ленінська «Правда» була буревісником Великого Жовтня, пропагандистом, агітатором і організатором будівництва соціалізму і комунізму, вона відіграла видатну роль в згуртуванні народних мас навколо Комуністичної партії. Її ідейному ґартуванню і політичному вихованню, в розвитку справді народної преси, виразництві корінних інтересів трудящих.

«Правда» — активний борець за мир і дружбу між народами, за принципи пролетарського інтернаціоналізму в міжнародному комуністичному русі.

Ветеран радянської преси «Правда» стала взірцем для тисяч тисяч радянських газет і журналів, другом і помічником комуністичної і робітничої преси братніх країн соціалізму і всього світу.

Центральний Комітет КПРС висловлює впевненість, що тепер, коли радянський народ під керівництвом партії веде гігантську роботу по перетворенню в життя нової Програми, рішення XXII з'їзду КПРС, «Правда» покаже нові зразки натхненної пропагандистської й організаторської роботи, мобілізуючи трудящих на виконання всевітньо-історичних завдань комуністичного будівництва.

Високий обов'язок «Правди», всієї радянської преси — і далі беззастановно, з усією більшовицькою пристрасністю нести в маси ідеї марксизму-ленінізму, піднімати і спрямовувати творчі сили народу на створення матеріально-технічної бази комунізму, розвиток комуністичних суспільних відносин. Високий обов'язок радянських журналістів — активно роз'яснювати миролюбну зовнішню політику партії і Радянської держави, віддавати усі свої сили боротьбі за перемогу справи миру, національної незалежності, демократії і соціалізму.

Центральний Комітет КПРС бажає колективу газети «Правда», всім працівникам радянської преси, радіо і телебачення, славній армії робітничих і сільських кореспондентів нових великих успіхів в їх благородній праці у славу нашої Батьківщини, в ім'я нових перемог марксизму-ленінізму.

К И І В

П'ятдесятиріччю газети «Правда» вчора, 5 травня, в Києві було присвячене урочисте засідання партійних, радянських, громадських організацій і Радянської Армії.

У проміжні прожекторів — сцена Жовтневого палацу культури. В центрі її на яскраво-червоному фоні — величезне художнє полотно, де зображений Володимир Ілліч Ленін, який читає «Правду». Золотом сяють знаменні дати «1912» і «1962». Над сценою — величезний транспарант з словами полум'яного заклик: «Під прапором марксизму-ленінізму, під керівництвом Комуністичної партії — вперед, до перемоги комунізму!».

16 година. Місця в президії займають керівники Комуністичної партії і Уряду України О. І. Іващенко, І. П. Казанець, Н. Т. Кальченко, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, П. Ю. Шелест, В. В. Шербицький, М. Д. Бубновський, А. Д. Скаба, В. К. Клименко, заступники Голови Ради Міністрів УРСР Г. П. Бутенко, П. Я. Розенко, П. Т. Тронько, О. Н. Щербань, представники партійних,

радянських, профспілкових, комсомольських організацій і радянської армії, працівники газет, журналів, робори, старі комуністи, передовики виробництва.

Вступним словом урочисте засідання відкрив член президії ЦК КП України, перший секретар Київського обкому партії П. Ю. Шелест.

З величезним піднесенням, під бурхливий тривалий оплески до почесної президії урочистого засідання обирається Президія Центрального Комітету КПРС на чолі з вірним ленінцем, невтомним борцем за мир, за комунізм Микитю Сергійовичем Хрущовим.

З доповіддю про 50-річчя газети «Правда» виступив голова правління Спілки журналістів УРСР, відповідальний редактор газети «Радянська Україна» І. М. Педанюк.

З величезним піднесенням учасники урочистого засідання прийняли вітальні листи Центральному Комітету КПРС, газеті «Правда».

(РАТАУ).

Із запалом працює на сівбі кукурудзи комсомолец-тракторист Іван Новиков з колгоспу «Дружба» Маловісківського району. За світлий день він засіває по 20—25 гектарів.

На знімку: Іван НОВИКОВ.

Фото В. КОВПАКА.

ОБСІЯЛИСЯ!

Комсомольський агрегат Івана Терещенка з колгоспу імені Леніна (с. Голоківка) Ново-празького району, рапортує про те, що сівбу кукурудзи на 140-гектарній площі завершено.

На площі 90 гектарів комсомольці вирощують кукурудзу на зерно гіталовським методом. Їх зобов'язання — 58 центнерів зерна з кожного гектара. На решті площі — по 500 центнерів зеленої маси.

Рівняйтеся на передовиків сівби, молоді механізатори!

РОЗВИВАЙТЕ ШИРОКИЙ НАСТУП
НА СІВБИ, МОЛОДІ ДРУЗІ ЧУДЕСНИЦІ!
СЛОВА ВИКОРИСТОВУЙТЕ ТЕХНІКУ!

ВЕСЬ РАДЯНСЬКИЙ НАРОД ВІТАЄ ЛЕНІНСЬКУ „ПРАВДУ“

★ ★ ★
МОСКВА

У Кремлівському Палаці з'їздів зібрались журналісти — працівники газет, видавництва, ТАРС, АПН, радіо і телебачення, робітничі і сільські кореспонденти. На свято радянської преси прийшли також представники трудящих столиці, колгоспники Підмосков'я, старі комуністи, діячі науки і культури, воїни Радянської Армії, працівники партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, провідні журналісти газет комуністичних і робітничих партій зарубіжних країн.

Урочисте засідання вступною промовою відкрив Перший секретар Центрального Комітету КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов. Його промова була вислухана з величезною увагою і не раз переривалась оплесками.

Слово надається секретареві ЦК КПРС Л. Ф. Ільчову для зачитання привітання ЦК КПРС газеті «Правда», всім працівникам радянської преси.

Потім секретар Президії Верховної Ради СРСР М. П. Георгадзе оголошує Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження газети «Правда» орденом Леніна.

Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев вручив групі правдивців орден Леніна. Він сердечно поздоровив ювілярів з високою нагородою.

З доповіддю про 50-річчя ленінської газети «Правда» виступив на засіданні головний редактор «Правди» П. О. Сатюков.

З вітальними промовами на засіданні виступили заступник головного редактора газети «Женьминь жібао» Чень Цзюнь, член центрального виконавчого комітету національної ради комуністичної партії Індії, редактор газети «Нью ейдж» Пуран Чандра Джбші, член політ-

бюро ЦК Французької компартії, політичний директор газети «Юманіте» Етьєн Фажон, член ЦК Польської об'єднаної робітничої партії, головний редактор газети «Трибуна люду» Леон Касман, заступник головного редактора кубинської газети «Нотісіас де Ой» Рауль Вальдес Віво, ветеран американської робітничої преси, представник газети «Уоркер» Оклей Джонсон, прогресивний алжирський журналіст Анрі Аллег і член ЦК компартії Австралії, представник газети «Трибюн» Алек Робертсон.

Учасники засідання з великим піднесенням і одностайністю прийняли вітальний лист Центральному Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Головуючий товариш М. С. Хрущов повідомляє про те, що на адресу газети «Правда» надійшли численні привітання від партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, від багатьох центральних комітетів комуністичних і робітничих партій, а також від редакцій газет братніх партій країн соціалізму і органів комуністичної і прогресивної преси інших зарубіжних країн.

М. С. Хрущов сердечно дякує за теплі слова привітань і ще раз бажає журналістам, робітничим і сільським кореспондентам, розповсюджувачам преси, працівникам друкарень, усім працівникам радянської преси доброго здоров'я і великих творчих успіхів в їх благородній праці.

Урочисте засідання оголошується закритим.

Учасники його співають партійний гімн «Інтернаціонал».

К І Р О В О Г Р А Д

Вчора в приміщенні українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького відбулися урочисті збори представників партійних, радянських і громадських організацій Кіровограда, присвячених 50-річчю ленінської «Правди» і Дню радянської преси.

Вступним словом збори відкрив перший секретар Кіровоградського міського комітету КП України тов. Валєвський І. П. Під бурхливі оплески до почесної президії урочистих зборів обирається Президія Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу на чолі з вірним ленінцем Микитю Сергійовичем Хрущовим.

Секретар обласного комітету КП України тов. Сергієнко С. З. зачитує привітання обкому партії працівникам газет, радіо і телебачення та робітникам Кіровоградщини.

З доповіддю «Газета «Правда» — прапороносець

будівництва комунізму в нашій країні, виступив редактор обласної газети «Кіровоградська правда» тов. Піскунов О. К.

Учасники зборів з великою одностайністю прийняли вітальні листи Президії ЦК КПРС та Президії ЦК КП України.

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

У зв'язку з 50-річчям газети «Правда», за плідотворну роботу в галузі журналістики Президія Верховної Ради СРСР Указом від 4 травня 1962 року нагородила, у тому числі по Кіровоградській області: Орденом Трудового Червоного Прапора — Бондаренка Миколу Герасимовича — завідуючого відділом редакції газети «Кіровоградська правда». Орденом «Знак Пошани» — Паламарчука Василя Сидоровича — завідуючого Гайворонською районною друкарнею. Медаллю «За трудову доблесть» — Сухачова Анатолія Дмитровича — головного редактора Кіровоградської обласної редакції радіомовлення і телебачення. Медаллю «За трудову відзнаку» — Соколовського Христофора Сергійовича — редактора новонагородської районної газети «Ленінець».

У зв'язку з 50-річчям газети «Правда» і відзначаючи активну, плідотворну роботу в пресі, радіо, телебаченні та поліграфічній промисловості, Президія Верховної Ради Української РСР нагородила Почесною грамотою Президії Верховної Ради Української РСР 34 чоловіка і Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР — 23 чоловіка.

В тому числі по Кіровоградській області Почесною грамотою Президії Верховної Ради Української РСР — Котовського Івана Яковича — сількора обласної газети «Кіровоградська правда».

Яка ж ціна отаким заходам?

— Як у нас із виконанням наказів делегатів комсомольської конференції? — ще раз перепитала Валентина Яровіцька. — Що ж, непогано. Погляньте: ми узагальнили критичні зауваження, що були тоді висловлені на нашу адресу. Намітили заходи, призначили відповідальних.

Перед нею — список цих заходів, затверджених на бюро міськкому.

Для більшої переконливості т. Яровіцька наводить приклад:

— Ось, будь ласка: на конференції Люба Черкес критикувала нас за те, що ми мало допомагали її ланці. Тепер же цього вона сказати не може.

І справді, працівники міського комітету комсомолу значно більше уваги приділяють ланці молодих кукурудзівців з колгоспу «Шлях до комунізму». Майже кожен з них буває у двір, подавав дійову допомогу у проведенні недільників по удобренню площ тощо. Відрадно відзначити, що на кожен гектар ділянки, закріпленої за ланкою, вивезено по 17—20 тонн місцевих добрив.

Охоче розповідає другий секретар міськкому т. Яровіцька про шефство молоді міста над колгоспами, говорить про діяльність комсомольських організацій локомотивного депо та технічного училища № 2.

Але, на жаль, пояснення її стають небагатослівними, коли вона, читаючи розкладені записи, доходить до слів: «Валентина Ульянич, птахарка знам'янського колгоспу імені Кірова — «Працівники міськкому мало допомагають у нашій роботі, рідко бувають в колгоспі, не проводять семінарів тваринників».

Що ж, цілком зрозуміле замішання: їй нічого сказати. Бо хоч працівники апарату і стали частіше навідуватись у колгоспи, але дійових наслідків від цього поки що не видно. Взяти хоч би той же колгосп імені Кірова. На молочно-товарній фермі тут працюють молоді, енергійні дівчата. А от відповідної виховної роботи з ними ніхто не проводить. На питання, чи багато комсомольців працює агітаторами, секретар комсомольської організації артілі Любова Серашова відповіла:

— А у нас агітаційну роботу проводять комуністи... Інструктор же міськкому т. Дар'єв, який досить часто буває в цій артілі, навіть не знає про таку пасивність.

Не більше користі і після відвідин інструктора Володимира Рябенка. Побував він якось у місцевому колгоспі «Путь Ильича» і ось як сам розповідає про цей візит:

— Прийшов на ферму, довідався про показник однієї дівчини, вона в Костянтинівці працює (прізвища йому так і не вдалося пригадати), поговорив із практикантом, — от і все.

— А з доярками ви зустрічались?

— Там же ні з ким говорити, — дивується т. Рябенко, — адже на

фермі, лише літні колгоспниці.

Він навіть не знає, що серед доярок є й дівчата. Звичайно, новиною для нього було й те, що чимало часу працюють на фермі Ніна Козеко та Валентина Юдова. Обом їм по 25 років. У кожній з них — комсомольський квиток. Але ось уже більше двох років дівчата внески не сплачують, та цим нікто не стурбований. Вони не знають навіть, хто ж у них секретарем. Велика доля провини в цьому Миколи Ляшенка, який очолює колгоспних комсомольців.

Під час конференції було закинуто і такий докір: немає особистих планів підвищення продуктивності праці, громадських конструкторських бюро, не організовано шефства комсомолі над автоматизацією та механізацією.

І знову т. Яровіцька з готовністю відповідає:

— Що є, то є. Сходять у локомотивне депо, там багато комсомольців розробили особисті плани.

Цю ж думку поділяє і Віктор Моліс, інструктор міськкому. На місці ж виявляється, що з цим ділом теж не все гаразд: всього два комсомольці взяли на себе зобов'язання, але й ті не конкретні.

На всі лади запевняють товариші з міськкому, що в Знам'янці нарешті покінчено з хуліганством. Насправді ж це далеко не так. В число порушників громадського порядку потрапили і комсомольці Іван Зубрилін, Олександр Ковальов, Олександр Янчук, Віктор Бондаренко, Віктор Серих та інші. Побувала в міліції і 23-річна стрілочниця Тамара Лопатко, що займалася спекуляцією.

І т. Яровіцька, і т. Лисенко пишномовно говорять про те, що після конференції міська організація зросла на 557 чоловік. Що ж, такий ріст можна тільки вітати.

Але чому жоден з секретарів не згадує про інше: до цих пір трапляються випадки, коли юнаки чи дівчини виключають з комсомолу за несплату внесків. Саме так трапилося з Віктором Новицьким та Парасковією Сосейкиною з паливного складу. І цей факт пройшов повз увагу міськкому.

— На нас взагалі ніхто уваги не звертає, — говорить секретар комсомольської організації складу Ю. Мастюгіна. — Працівники міськкому цікавляться лише вагонним та локомотивним депо. А до нас майже не заходять.

Розповіла Юлія і про те, як зачало у них хороше починання. Вирішила, було, молодь за звання комуністичного колективу боротися. Взяти зобов'язання. Та так все і зачало. Ніхто не подікався ініціативою молодих, не допоміг.

І от результати: серед комсомольців — жодного ударника комуністичної праці.

Можна було б ще довго вести розмову про те, як працівники Знам'янського міськкому комсомолу «пе-

ретворюють» в життя намічені ними ж заходи. І тут же не можна було б не згадати того, що культурно-масова робота в місті, як кажуть, на ладан дихає, а молодь вечорами з нудьги не знає, куди себе подіти. А міськкомівці, між тим, навіть не спробують узагальнити досвід комсомольців локомотивного депо в організації змістовного відпочинку. Ніяк не змовчиш і про те, що робота з секретарями первинних організацій досі ще залишає бажати кращого. За час, що минув після конференції, з ними провели один семінар. Що це був за семінар, можна судити хоч би з того, що з'явилася на нього лише п'ята частина учасників. Виступили перед ними працівники міськкому, і цим «навчання» вичерпалося.

І знову пригадуються акуратно віддруковані аркуші паперу з таким заманливим словом «заходи». А їх до двох десятків. Хороші наміри, чудові намітки. Але ж коли нарешті вони будуть здійснюватись? Відповіді на це питання вже довгий час чекає від членів бюро міськкому молодь району.

Л. БАБИЧ.

м. Знам'янка.

Більше року минуло з того часу, як робітники третього цеху агрегатного заводу при допомозі працівників обласної бібліотеки імені Крупської організували в себе громадську бібліотеку. Зараз вона налічує понад тисячу примірників книг.

В обідню перерву у великому приміщенні завжди збираються читачі — молодь виробничих.

На знімку: Л. РЕСКАЛЕНКО видає книги контролеру В. КВАСОВІЮ.

Фото І. НАЗАРЯТІЯ.

ВІСТІ з технікумів

Четверокурсники Новомиргородського зоотехнічного технікуму на цілий рік їдуть на виробничу практику в колгосп і працюють там завідуючими фермами, зоотехніками, спеціалістами по штучному осіменінню тварин. Навчаються вони в цей час по заочній системі. Після такої практичної роботи випускні екзамени скласти набагато легше.

Доброї думки в колгоспі «Прогрес» залишилися про практиканта технікуму Сергія Леженка, який виконував тут обов'язки зоотехніка. Юнак проявив хороші знання, ініціативу, тому одержав чудову характеристику.

В. ШУЛЬГА.

180 автотракторних двигунів, 40 паливних насосів та 5 тракторів відремонтували торік учні Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. Ще кращу практичну підготовку проходять вони зараз. З початку року не минуло й чотирьох місяців, а в технікумській майстерні вже відремонтовано більше 70 двигунів, 8 тракторів, автомашини.

В. МОШАК.

БОЙОВА ЗБРОЯ ЗАВТРА — ДЕНЬ РАДІО КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ

7 ТРАВНЯ 1895 року видатний російський вчений Олександр Степанович Попов на засіданні фізичного відділення Російського фізико-хімічного товариства продемонстрував прилад, який приймав і реєстрував електромагнітні сигнали. Пізніше Попов передав по радіо і записав на телеграфну плівку сигнали азбуки Морзе.

Так почалася нова ера в історії світової науки. Прилад, створений генієм Попова, поклав початок винаходам, в результаті яких на протязі останніх десятиріч виникло радіомовлення і телебачення. В 1945 році, коли країна відзначала 50-річчя з дня винаходу радіо, радянський уряд встановив щорічне свято День радіо.

Розвиток радіомовлення в нашій країні нерозривно зв'язаний з ім'ям Володимира Ілліча Леніна. Ще в перші роки Радянської влади В. І. Ленін з геніальним передбаченням оцінив величезне значення радіо. Він мріяв про той час, коли вся Росія буде слухати газету, яку читають в Москві. Комуністична партія здійснила мрії В. І. Леніна. Вся наша країна вкрилася густою сіткою радіомовних і телевізійних каналів. Лише на Україні діє 16 телецентрів, 28 телевізійних ретрансляторів, а в користуванні у населення є 8 мільйонів радіоточок і понад два з половиною мільйонів радіоприймачів.

З року в рік збільшується обсяг радіо і телевізійного мовлення. Досить сказати, що за останні п'ять років він зріс у два рази і складає зараз понад півтори тисячі годин на добу. В нашій Кіровоградській області діє ретранслятор, понад 27 тисяч радіоприймачів і 300 тисяч радіотрансляційних точок. Це в сотні разів перевищує кількість радіоустановок, які діяли в нашій країні в 1924 році.

Радіо, як і телебачення, робить мільйони людей не тільки слухачами і глядачами, а навіть й учасниками важливіших подій. Тільки за останній час воно дало можливість супроводити Микиту Сергійовича Хрушова в його поїздках по країні, бути присутнім на відкритті історичного XXII з'їзду КПРС, шанувувати перших радянських кос-

монавтів Юрія Гагаріна і Германа Титова, брати участь у першотравневому параді на Красній площі.

ГОЛОВНИМ завданням, яке ставить партія перед радянським радіомовленням і телебаченням, є пропаганда історичних рішень XXII з'їзду КПРС, популяризація Програми партії, організація зусиль трудящих на перетворення в життя великих накреслень комуністичного будівництва.

Виходячи з цього працівники обласного радіо і телебачення разом з Будинком політичної освіти Кіровоградського обкому і міськкому КП України та Кіровоградським обласним відділенням Товариства для поширення політичних і наукових знань ведуть цілу серію передач «Здрастуй наше майбутнє, комуністичне» та радіосемінар для пропагандистів, агітаторів та слухачів гуртків і шкіл політичної освіти по вивченню матеріалів XXII з'їзду КПРС.

Велику увагу приділяє редакція штатно пропаганди передового досвіду. З цією метою ми регулярно організуємо передачі «Школа передового досвіду», «Зверніть увагу, це дуже важливо», «Партійні і комсомольські організації в боротьбі за виконання рішень XXII з'їзду КПРС» та інші. Так, досвід своєї роботи поділились по радіо двічі Герой Соціалістичної Праці Олександр Гіталов, знатний механізатор обласної Володимир Мельниченко, знатний кукурудзівод, Герой Соціалістичної Праці Федір Косянчук, бригадир бригади комуністичної праці Віктор Андрійаш і багато інших.

У ВИРІШЕННІ завдань господарства і культурного будівництва області значне місце відводиться комсомольцям і молоді. Для них редакція веде цикл передач «В наших ділах — комуністичні кроки» і радіожурнал «Комсомольці». Ці передачі ось уже два роки готуються редакцією, створеною на громадських началах. В цих передачах бере участь багато комсомольців і молоді.

Нещодавно створена ще одна молодіжна редакція на громадських началах. Її очолює секретар Кіровоградського міськкому комсомолу Надія Івахненко. Як відомо, трудящі міста Кіровогра-

да змагаються з трудівниками міст Уфи, Вінниці, Черкаса і Олександрії за місце високопродуктивної праці і зразкового порядку. Редакція поставила собі мету розповідати про все хороше, що народжується в цьому змаганні, піддавати гострій критиці п'яниц, спекулянтів, стиляг і інших носіїв пережитків капіталістичного минулого. Вже перші номери радіожурналу «По рідному місту», підготовлені позаштатною редакцією, свідчать, що журнал досягає мети.

Голос радянської держави, не змовкаючи, звучить в ефірі. Передачі московського радіо ведуться на 41 іноземній мові. Вони охоплюють всі країни світу і доносять до мільйонів радіослухачів правду про нашу досягнення в будівництві комунізму, про героїчну боротьбу радянського народу за мир і щастя на землі.

А. СУХАЧОВ.

головний редактор обласної редакції радіомовлення і телебачення.

„МОЛОДИЙ КОМУНАД ДОПОМІГ“

2 березня цього року в нашій газеті було вміщено критичну кореспонденцію «Потрібна допомога. І термінова!» В ній було піддано гострій критиці роботу Олександрійського народного театру. Для перевірки діяльності Олександрійського самодіяльного народного театру виїжджала бригада обласного управління культури в складі М. Є. Кубряньського, М. О. Донця, О. М. Гриба.

Кореспонденція і матеріали перевірки обговорювалися на засіданні художньої ради обласного управління культури. Після звіту директора Будинку культури І. К. Вінецького та режисера самодіяльного театру І. П. Сагайдарова художня рада запропонувала режисеру народного театру І. П. Сагайдарову закінчити роботу над виставою «Північна мадонна» до 5 травня 1962 року, показати її на Третій театральній весні на високому ідейному і художньому рівні. Після цього передати творче керівництво народним театром іншому режисеру, залишившись режисером для по-

ставовки не більше однієї вистави на рік.

Директору міського Будинку культури І. К. Вінецькому вказано на необхідність організаційну роботу самодіяльного народного театру. Художня рада рекомендувала йому найбільш чинним способом зібрати основний творчий склад учасників народного театру, спланувати і затвердити на художній раді план роботи над новими виставами, залучивши до підготовки першої з них (паралельно з «Північною мадонною») викладача культосвітнього училища В. Я. Сипливого. Роботу по художньому оформленню вистав доручити керівництвом театральним художникам.

Директору театру ім. М. Л. Кропивницького зобов'язано вжити всіх заходів по докорінному поліпшенню роботи народного театру, забезпечити в 1962 році постановку однієї вистави режисером-консультантом т. Гусаровим, надавати постійну допомогу самодіяльним акторам народного театру у всіх питаннях творчої роботи.

ВІД ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС, ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР І РАДИ МІНІСТРІВ СОЮЗУ РСР

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів Союзу РСР з глибоким сумом сповіщають, що 3 травня 1962 року після тривалої і тяжкої хвороби вмер товариш

Генералов Федір Степанович — визначний організатор колгоспного будівництва в нашій країні, голова колгоспу імені Леніна Луховицького району Московської області, двічі Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради СРСР.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС   ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР   РАДА МІНІСТРІВ СОЮЗУ РСР

1. Про космонавтів — людей гордої професії

Тут кожного ранку, як і в усіх учбових закладах країни, починається заняття. Правда, першим «уроком» незмінно буває фізична підготовка. Комплекс виключно різноманітний, а навантаження таке, що його витримає не всякий, навіть добре натренований спортсмен.

Що ж це за учбовий заклад? Якщо судити по тому, що учні носять військову форму, можна подумати, що вони курсанти училища, слухачі військової академії. Останнє ближче за все до істини, але знов-таки не зовсім.

Формально тут ніякого учбового закладу немає. Немає ні училища, ні академії. Молоді люди — офіцери Військово-Повітряних Сил складають групу космонавтів. З їх рядів вийшли Юрій Гагарін і Герман Титов.

Програма підготовки людей нової героїчної професії досить широка. Така програма може зробити кожного кандидата на політ в космос не тільки льотчиком-космонавтом, а й інженером. До цього направлені зусилля професорів і викладачів Військово-Повітряної інженерної академії імені Жуковського, а також спеціалістів, що ведуть повсякденну роботу з майбутніми капітанами космічних кораблів.

Тепло відзиваються космонавти про одного з керівників групи полковника Євгенія Анатолійовича Петрова. За декілька хвилин до нашої зустрічі я пригадав, як характеризували його Юрій Гагарін і Герман Титов. «Наш командир, лікар і наставник, людина надзвичайної чарівності і такту, що 20 років піклується про здоров'я льотчиків, — сказав Гагарін. — Він працював з нами з першого дня, і для нього, як він говорив, не залишалось нерозрізнаних книг. Він знав про кожного більше, ніж знали про себе ми самі». Милим, добрим називає перший космонавт Петрова. Здавалось, ми вже знаємо його, бо сказав Юрієм Гагаріном давало досить ясне уявлення, що за людина буде знайомити нас з життям групи.

Комуніст Євгеній Анатолійович давав рекомендацію Герману Титову, коли космонавта приймали кандидатом в члени КПРС. Дві інші рекомендації офіцер одержав від секретаря партбюро і комсомольської організації. В рекомендації Євгенія Анатолійовича відображені достоїнства космонавта, які дозволили пізніше запропонувати його кандидатуру для другого польоту. Говорилось про перспективність Германа, велику допитливість, справжню тягу до знань, достатню скромність. Разом з тим, комуніст Петров вказав і на недоліки комсомольця Титова, розуміючи, що той зробіть все, щоб усунути їх.

Лікар, як батько, турбувався про першого і другого космонавтів перед їх польотами на кораблі «Восток», проводив і зустрічав своїх вихованців.

Назустріч мені піднімається військовий. Він вище середнього зросту, загоріле обличчя. Привітна посмішка. Відчувається, що він стомився, адже позаду напружений робочий день. Та коли мова заходить про його улюблену справу — про космонавтів — Євгеній Анатолійович преображається, говорить з захопленням. Ну, а що стосується знання людського «матеріалу», то на-

Борис ЛУК'ЯНОВ

вряд чи хто-небудь інший може суперничати з ним. Слухавш того, хто вносить свій немалий труд, знання, досвід у виховання радянських космонавтів, і переконуєшся, які вони чудові люди. Кожен з них готовий до польотів, кожний здатний на героїзм, відвагу, мужність, стійкість в ім'я Вітчизни.

Нехай їх імена поки що не можна назвати, але пройде час, і наш народ, весь світ з гордістю будуть говорити про все, що стосується цих молодих представників країни Рад, які прокладають нові зор'яні шляхи.

Космонавти розуміють складність і відповідальність майбутніх завдань. Вони добре запам'ятали слова Микити Сергійовича Хрущова про те, що величезна наукова і технічна робота по оволодінню космічним простором триватиме й надалі. «Все нові і нові радянські люди, сказав М. С. Хрущов, по незвіданих маршрутах полетять у космос, вивчатимуть його, розкриватимуть і далі таємниці природи і ставитимуть їх на службу людині, її добробуту, на службу миру».

А пам'ятаєте, при зустрічі Г. С. Титова, виступаючи на Красній Площі, Микита Сергійович підкреслював, що звання «Льотчик-космонавт СРСР» Ю. О. Гагарін і Г. С. Титов носитимуть удвох тільки до наступного польоту. Перший секретар ЦК КПРС, глава Радянського уряду висловив впевненість, що сім'я льотчиків-космонавтів буде рости і міцніти.

Космонавти твердо засвоїли, яке велике значення подвигів їх товаришів Гагаріна і Титова, і те, що їм самим належить зробити. Вони були на Красній площі, на прийомі у Великому Кремлівському палаці після повернення Юрія Гагаріна, а потім Германа Титова. 14 квітня 1961 року розмовляли на прийомі з М. С. Хрущовим. Ось як пише про цю знаменну подію в своїх записках Євгеній Анатолійович:

«Незабаром ми виявили, що кілька наших товаришів зникли. Оглянувшись, ми побачили, що вони встигли вже оточити Микиту Сергійовича Хрущова, який стояв у центрі зали. Неможливо було встояти в стороні, спостерігаючи, як вони збуджено розмовляють, радісні, без тіні боязкості. І Микита Сергійович, теж у веселому настрої, розмовляє з ними, як з давніми знайомими».

Підійшли й ми з рештою групи космонавтів. Хтось із них представив мене товаришеві Хрущову. Микита Сергійович, подаючи руку, посміхнувся просто, по-дружньому:

— Ну, розповідайте про своїх орлів.

— Хлопці непогані, — відповів я, трохи зніяковівши, показуючи на статних, веселих, міцних, немов на підбір, хлопців. — Більше неначе й не скажеш...

— А ви скажіть більше, — посміхається товариш Хрущов. — Хоч би про те, хто з них на що здатний. Чи готові йти далі Юрія Олексійовича?

— Можна поручитися за кожного, Микито Сергійовичу, — дещо урочисто вирвалось у мене з самої душі. — Кожний готовий зробити все, що йому буде наказано.

— Ну, порук, можливо, й не треба. Так повіримо, — знову посміхається Микита Сергійович. — У тому, що наші орли готові полетіти ще далі, ще вище, тепер уже не сумніваються не тільки наші друзі, а й явні недруги. Правда — вона своє бере!

Під час цієї розмови всі ми відчували тоді, немов піднялись на нову вершину, з якої відразу побачили великі, широкі горизонти. М. С. Хрущов зі знанням справи говорив про найвигідніші перспективи початого діла, висловлював сміливі, радісно хвилюючі плани, цікавився нашими думками».

9 серпня на прийомі на честь тих, хто забезпечив політ космічного корабля «Восток-2», на честь Германа Титова, його товаришів разом з іншими гаряче аплодували словам Микити Сергійовича Хрущова, який закликав народи жити по-братськи, а ті кошти, які йдуть зараз на створення озброєнь, направити на благо людей.

Пам'ятається, як юнаки й дівчата на головних сходах Великого Кремлівського палацу дружньо махали квітами гостям. Два офіцери в парадній формі, які стояли біля масивних золочених дверей, вітали запрошених Центральним Комітетом КПРС, Президією Верховної Ради СРСР і Радіо Міністрів СРСР. Їх привітання адресувались і льотчикам-космонавтам.

Наступні польоти будуть один важче іншого. Якщо Гагарін на кораблі-супутнику «Восток» оперезав планету за 108 хвилин, а Титов провів у космосі 25 годин, 18 хвилин, зробивши на кораблі «Восток-2» більше 17 обертів навколо земної кулі, пройшовши більше 700 тисяч кілометрів, то далі... не будемо особливо забігати наперед. На XXII з'їзді партії Герман Титов заявив, що його друзі-космонавти готуються до нових польотів. Попереду нові, складніші космічні маршрути. Титов сказав, що немає вищого щастя, як частя бути в єдиному строю активних будівників комунізму, виконувати завдання партії не тільки на землі, а й в далеких космічних рейсах. З трибуни з'їзду льотчик-космонавт СРСР запевнив рідну Комуністичну партію, що радянські льотчики-космонавти завжди готові виконати будь-яке нове завдання партії і уряду.

(Далі буде).

Олександр МОТОРНІЙ

ТАК ПРИЙШЛА ЛЮБОВ

ОПОВІДАННЯ

— 1 —

БУВ ЧАС, коли очі в старій Ковальчучки не висихали від сліз. Вдень і вночі вона оплакувала свого єдиного сина Льоню, тужно шепотіла: «Ой, пропала ж твоя голівонька!.. Ой, не діджуться ж тепер мої старі очі бачити тебе живого!»

В селі на горі старі дивилися по-різному. Одні співчували їй і потішали: «Син ще повернеться, ще, може, зміниться, і тоді заживете дружно при ньому...» Інші на вдовине горі дивилися згорда, казали, що вона сама винна, коли виростила і виховала такого сина.

Позачі говорили, що такому бандитові, як її син, в тюрмі треба й коротати життя, і не бачити йому світа-сонця, поки й житиме.

Вона й сама не могла пояснити, як це сталося так, що її коханий хлопчик, її милий хороший Льоня став злодієм. Ріс без батька, перед війною пішов у школу, але доходив тільки до третього класу, та на тому і скінчилася його наука. Коли після війни школа відкрилася знову, він теж, було, пішов, але через кілька днів жбурнув сумкою: «Не буду я сидіти за партою з отими малюками...»

Маті і не наполягала, щоб він учився, — якщо вже переріс, то хай іде на роботу. А тут підоспів кум Семен, сказав, що приставить хлопчину до справжнього діла. В той післявоєнний час все лежало в руїнах, майстром роботи — хоч відбавляй. От кум і зібрав таких друзків, з якими можна було податися на підробітки.

КОЛГОСП вони покинули, ходили від села до села, клали печі і груби, ставили верхи і лагодили криниці. Заробляли добре, і стара Ковальчучка очам своїм не повірила, коли Льоня першого ж тижня повернувся додому за білизною і виклав на стіл різнокольорові купюри. Ще сином і шкалика кумові передала в подарунок за добре діло. Думала, що син навчиться хорошого ремесла, стане майстром, отоді, думала, заживуть вони привільно...

Та не знала вона, що кум Семен мало хлопця привчав до ремесла. Хлопець носив майстром горілку від самогонників, бігав за цигарками, намовляв нових клієнтів. І кожного разу, коли він добре постаріється, то Семен наливав хлопцеві повну склянку окувоти, примовляв: «Пий, козаче, отаманом будеш, і держись мене, як воща кожуха. Зі мною не пропадеш...» І Льоня вже. Коли приходив додому, то від

— 2 —

нього тхнуло горілкою і тютюном, а мати думала, що це і є ознакою справжнього змушнення та самостійності. Тим більше, що кожного разу хлопець приносив невеликі гроші, і можна було жити.

Та через рік Семенова братія розбіглася, і хлопець залишився знову напризволяще. Весною в колгоспі йому доручили вивозити посівне зерно. І тут він вперше попався: промняв мішок зерна за сулію горілки. Приїхали міліціонери, склали акта. Потрапив Льоня до суду. Як малолітнього, його відправили до трудової колонії...

З цього все й почалося.

З колонії вийшов, покрутнувся з місяць вдома і сказав матері, що їде поступати на завод. Та через тиждень до неї з обшукком знову приїхав міліціонер і сказав, що сина її розшукують, бо в сільському клубі він украв баян і продав на базарі. Знайшли і баян, і сина. Баян повернули в клуб, а хлопця засудили знову, на цей раз уже — в тюрму. І знову він вийшов по якійсь амністії, знову десь їздив, десь попадався на крадіжках сам і з друзками, його судили і садили, і мати вже втратила лік цим тяжким звісткам, що звалоувались на її біду голову. Нарешті, останній раз він приїхав додому похмурий, роздратований. Мати заговорила з ним тихо, лагідно:

— Сину, покайся...

Він махнув рукою.

— Від людей соромно, — плакала мати.

— А що мені люди? Житиму, як хочу.

Вона поклатла йому руку на плече, хотіла, як колись у дитинстві, погладити по русавій голові, але син відсахнувся і тріпнув стриженою головою, і вона відняла руку, наче від вогню. Ще до цього в неї була якась надія на те, що син схамеліється, що він повернеться до чесного життя, а з цієї миті щось наче відірвалося від її серця. Вона зрозуміла, що син втратив віру в рідних, у людей, і що тепер йому все байдуже. «Чи знайдеться ж тепер така душа щира, щоб повернула тобі цю віру, сину мій?» — заплакала мати, заломлюючи руки, коли син вийшов з хати. І в душі щось підказувало, шеміло: «Ніколи, ніколи, ніколи...»

ПЕРЕЗ тиждень вона почула, що в сусідньому селі злощинці напали на магазин, поранили сторожа і, заломивши замок, забрали коштовні речі й гроші. «Це він», — так і стрепенулась мати. Вона

— 3 —

вже чекала приходу міліції, але на цей раз ніхто не приходив. Їй тільки переказали, щоб прийшла на побачення до сина... Вона б і пішла, на крилах полетіла б, але не могла: в той же день злягла від важкого удару. Пізніше взнала, що Льоня дуже ждав цього побачення, до останньої хвилини не вірив, що матері не буде, і навіть, коли його виводили до машини, він прохав конвойних почекаати кілька хвилин, поки підійде мати. Та матері не було...

Везли Льоню на далеку північ, в холодний і суворий край. Та його це нітрохи не хвилювало, не тривожило і не радувало. Він знав, що тепер нікому, навіть рідній матері, не потрібний, і на все, що відбувалося навкруги, дивився, немов крізь сон. Ін-

ші поспішали написати рідним чи знайомим, дати про себе звістку, з хвилюванням чекали листів, а Льоня нікому не писав і ніяких звісток не чекав. Єдине, що він зробив, — це коротенька записка, яку Льоня вклав у нагрудну кишеню і в якій було написано: «Якщо зі мною що станеться, то прохаю повідомити матері по адресу...»

Працювали на вантаженні лісу, в'язали плоти, і якщо були такі, що старалися чесною працею спокотувати вину, і такі, що навпаки, і тут продовжували потай свої темні справи, то Льоня Ковальчук не хлився ні до перших, ні до других. Люди, які живуть на волі, були йому такі далекі. Він до них був такий байдужий, що не бажав ділитися з ними їхніми радістю і не припиняти їм уже ні добра, ні зла. Дні текли повільно, з скрипом. І ніщо не порушувало їх одноманітності.

(Закінчення на 4-й стор.).

ТАК ПРИЙШЛА ЛЮБОВ

(Закінчення).

— 4 —

По ріці пливли колоди, такі ж сірі та одноманітні, як і все навкруги. Ні листа, ні звістки, ні доброго слова... Льоня здавалося, що він уже й сам не може ні відчувати, ні сприймати доброти. Вже й не сподівався почути відгук чи одержати відповідь, коли одного разу, в обідню перерву, присів біля товстої колоди, і на її свіжому тілі, звільненому від кори, почав виводити слова листа у безвість. Він ні до кого не звертався, нікого нічого не просив, а просто виливав свою тугу за втраченою радістю життя.

Колоду скотили до плоту, і вже через кілька хвилин її ніхто і не впізнав би серед тисяч таких же сірих безмовних колод. Льоня і не думав, що та колода залишить якийсь слід у його безталанному житті. Сам він турнував її ногою, і тільки дивився вслід, як, звихривши сніг, вона покотилася вниз.

ТИСЯЧІ таких колод підвозили щодня на залізничних платформах і на будівництво в далекий степовий Веселогорськ. Ольга Миронова з дівчатами розвантажувала ті платформи. Кожну колоду зачіпали крюками і переносили, повернувши стрілу крана до високих штабелів. Штабелі росли по обидва боки залізничного полотна. Там вдень і вночі гули тягачі, дзвчали пили. В цьому гаморі метуші серед сотень молодих будівельників мало хто знав тиху дівчину з бригади підсобників. І дівчина, яка тільки рік тому почала своє самостійне трудове життя ішла школи, теж мало кого знала, крім близьких подруг та тих випадкових знайомих хлопців-шоферів, що жартували з вантажницями, поки їхні потужні «ЗІЛ» з причепами стояли біля штабелів.

— 5 —

Коли знайомі будівельники запрошували Олю в кіно, на танцмайданчик чи на матч із командою воїнів сусіднього гарнізону, то дівчина любила ці запрошення, але нікому із своїх поклонників поки що переваги не віддавала. Та і про любов у дівчини були поки що романтичні уявлення, нав'язані читанням книжок, журналів. Мріяла дівчина про таку любов, яка раз загориться і буде палати до самої смерті.

І уявлялося дівчині багато подвигів в ім'я такої любові, уявлялися ті урагани, які треба витримати, щоб завоювати подібну любов. Навіть в думці не мала дівчина, що така любов може прийти несподівано і обізнатися за тисячі кілометрів з глухої колоди, викинутої краном до високого штабеля. Колода лягла криво, і Оля, підхопивши ломик, стрибнула наверх, щоб поправити її. Вона легко підняла окоренок і вже хотіла турнути на місце, коли помітила якийсь напис. Прочитала раз, не опускаючи ломука, вдруге.

— Агов, дівчата! —
Напис на колоді читали всі. Навіть крановщиця спустилася з своїх висот і перчитувала кожне слово. Одні говорили, що це хтось у глибокому відчаї міг написати таке, другі твердили, що написав таке звертання якийсь лукавий жартівник, інші просто мовчали.

ПІСЛЯ роботи дівчата довго гомоніли, сперечалися навіть. Дехто казав, що із таких злочинцями, які сидять по тюрмах, нічого зв'язуватись, всі вони уже давно пропащі люди: дехто, навпаки, твердив, що й

— 6 —

серед злочинців бувають достойні люди, що деякі потрапляють туди не тільки з своєї вини, що з них ще можуть бути справжні люди. Оля в ці суперечки не втручалася. Вона йшла додому і думала: «То й що ж як злочинець? Ніхто не знає, що в нього на душі... Може, справді, отак пропадає чесна і щира душа?».

ЛИСТИ від невідомої дівчини розбудили в хлопця тягу до нового світлого життя, стремління на волю, до людей. Уже не такими безпросвітними і нескінченними здавалися йому сірі північні дні, зимою він ждав короткого літа, а літом виглядав, чи скоро прийде зима, щоб швидше линули дні, і він з якоюсь новою силою валив у лісі колоди, з якимось небаченим досі завзяттям в'язав плоти і з таємничим відчуттям радості дивився, як весняна вода підхоплювала плоти і несла у шасливу далину.

Там, за горами і ріками, за безмежними просторами, було незвідане щастя, і взяти його, злитися з ним — стало мрією. Коли Льоня одержав від Олі величкого пакуночка з парою теплих шкарпеток, з кожушаними рукавичками і баночкою натурального меду, що пахнув гречаним казковим цвітом, то їсти того меду не міг, надівати шкарпеток і рукавичок не посмів. Так лежало все в його кованому сундучку разом з нехитрими пожитками. На таке щастя він не мав права, і тепер він тільки рахував дні, тижні, місяці, ждав свого строку. Думав про те, коли поїде

— 7 —

у казковий Веселогорськ, знайде милу адресатку і скаже їй:

— Здрастуй, я оце такий...
І якби вона тільки глянула на нього без докору, то більшого щастя йому і не треба.

Якщо сказати про Олю, то вона не будувала ніяких планів і не покладала ніяких надій. Людина потрапила в біду, просить допомоги, — що б це вона була за людина, щоб не обізватися і не простягнути руку?

ПОІЗД у Веселогорськ прибув уранці. Леонід вийшов з вагона, закинувши свій кований сундучок на ремінь через плече. Насамперед, пішов вздовж колії і відшукав те місце, де вивалюють ліс для будови. Там було пусто. Ні штабелів, ні крана. Стрілочник сказав, що будова уже закінчена, і лісу тепер тут не вивалюють.

— Ось як, — сказав Леонід, і побрів у місто.

Блукав він по незнайомих вулицях до самого вечора. Тричі проходив біля будинку, в якому жила Оля, тричі повертався від самого порогу. А коли наспівалися підійти знову, то не встиг простягнути руку до клямки, як двері раптом відчинилися, і на порозі стала русява невисока дівчина. В світлому платтячку вона стояла перед ним, одягненим у потерту фуфайку і брезентові штани, і чомусь зніяковіло дивилася на юхотві грубі черевки. Він так же само збентежено дивився на її рожеві туфельки з гострими носками. Тепер важко сказати, котре з них першим обізвалося і запитало:

— Це ти?

— 8 —

— Це я...

Через тиждень Леонід працював на тому комбінаті, який будувала Оля. Зайняті вони в різних цехах, та зустрічалися часто. Леонід прописався у ґуртожитку, і важко входив у нове для нього життя. З першої своєї зарплати хотів купити для Олі шось дороге, пам'ятне. Покликав її до універмагу, та по дорозі вона потягнула його за руку на поштамт.

— Бери бланк і пошли ці гроші матері.

МИНУЛО кілька місяців, і вони одружилися. Весілля було не бучне, тихе. Знайомі хлопці з комбінату підносили тости за вічну любов, за вірність і дружбу. Дівчата високо виводили: «Щоб наша доля нас не цуралась, щоб краще в світі жилося...»
А коли через рік у молодого подружжя з'явилось дитя, з далекого степового села прийшов лист від матері. Стара Ковальчука дякувала синові за допомогу, просила: «Як будуть у вас діти, то приїздіть жити до мене, ніхто вам їх краще за мене не догляне...»

Молоді порадилися і приїхали в село. Оля працює в артільній будівельній бригаді, і, кажуть, що ніхто так гарно не вмів поставити верх на корівнику чи на гаражі, як вона; Льоня зразу був причіплювачем, а зараз уже сам водить трактора в полі.

Хата старої Ковальчуки повеселішала, — чи від того, що її підмурували та покрили черепицею, чи від того, що доробили біля сіней веселу верандочку, чи, може, від того тільки, що завжди можна бачити тут сухорляву бабусю, яка бавиться із щебетливими внучатами.

ПІДСУМКИ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ ТВОРЧОЇ МОЛОДІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

ПРЕЗИДІЯ обласної ради профспілок, бюро обласного відділення журналістів УРСР та редколегія газети «Молодий комунар» провели літературний конкурс творчої молоді Кіровоградщини.

Біля трьох місяців тривав своєрідний турнір. За цей, порівняно короткий час, на редакційній стіл лягло більше 400 оповідань, нарисів, віршів, гуморесок та пісень. Серед них — немало творів, які яскраво відображають будні юнаків і дівчат. Значну частину прозових і поетичних творів вже надруковано на сторінках «Молодого комунара». Але в конкурсному портфелі ще є вагомий доробок молодих авторів. На протязі ближчого часу читачі матимуть змогу ознайомитися з цілим рядом творів, які відзначено на засіданнях журі.

Серед початкуючих поетів і прозаїків — багато обдарованих юнаків і дівчат. Ось перед нами вірші мурляра Валерія Гончаренка. Непідкупна щирість, теплота свіжої думки не можуть не схвилювати кожного. Валерію й присуджено першу премію за добірку поезій, вміщену в «Молодому комунарі» за 1 квітня ц. р.

Другими преміями відзначено студента Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Бориса Чамлая за добірку байок та працівника районної газети з с. Рівного Миколу Пироженка за цикл поезій «Рідний степ». Вірші М. Пироженка та Б. Чамлая вже були надруковані на сторінках «Молодого комунара».

Три треті премії поділили між собою Віталій Юречко, Микола Галиченко та Юрій Безрук. Останньому присуджено премію за пісню «Кіровоградський вальс». Вірші В. Юречка опубліковані в «Літературній сторінці» за 1 квітня ц. р., М. Галиченка — за 23 лютого ц. р. під назвою циклу «Пером і багнетом».

Серед прозових творів, представлених на конкурс, найкращим виявилось оповідання Віктора Погрібного «Ванюшка — Іван молодший». Йому і присуджено першу премію.

Дві другі премії присуджено вчительці с. Лозоватки Новоградського району Галіні Боровик за нарис «Лістри» та Віктору Проценку за нарис «Один з 67 богатирів».

Анатолію Тарану, Миколі Стояну та Андрію Клименку визначені треті премії. Читачі вже зустрічалися з їхніми оповіданнями: «Приїзди, я подарую тобі сонце!», «Дівчина з орлиного племені» та нарисом «Богатир степів неозорих».

Молодий поет Олександр Шкабой для участі в конкурсі обрав один з газетних жанрів. Його премійовано за репортаж «Сини землі».

Журі конкурсу також присудило вісім заохочувальних премій. Їх володарями стали Володимир Чабаненко, Юхим Авруцький, Георгій Шевченко, Борис Лаліменко, Леонід Народовий, Володимир Степанов, Микола Сівак, Дмитро Дрозденко.

Переможці конкурсу, а також велика група молодих літераторів нагороджена почесними грамотами.

Вітаємо вас, дорогі друзі, з нагородою!

Бажаємо нових творчих удач!

ПОВІДОМЛЕННЯ

Сьогодні о 18-й годині в Зісленому театрі парку імені В. Т. Лепіна відбудеться вечір, присвячений зустрічі з переможцями конкурсу і молодими літераторами області.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

з 15
квітня

ПРОВОДИТЬСЯ

по 15
травня

МІСЯЧНИК КНИГИ

Відвідайте магазини та кіоски споживспілки, облкіноторгу, союздруку, купуйте необхідну вам літературу.

У всіх магазинах та кіосках є великий вибір суспільно-політичної, сільськогосподарської, науково-технічної, художньої та іншої літератури, широко представлені матеріали ХХІІ з'їзду КПРС і література, що роз'яснює його рішення.

Подбайте про те, щоб у кожного з вас була особиста бібліотека.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! Купуйте і читайте книги! Вони озброять вас марксистсько-ленінською теорією, допоможуть у підвищенні загальноосвітнього рівня та ділової кваліфікації.

ПІОНЕРИ ТА ШКОЛЯРИ! Активно включайтеся в проведення місячника! Несіть книгу в кожен сім'ю!

КОМСОМОЛЬЦІ ТА МОЛОДІ!

Будьте організаторами розповсюдження книг серед населення!

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА
РАДА ДРУЗІВ КНИГИ.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «МІР». Для дітей — «На початку віку». Початок о 10 год. ранку, 12, 2, 4 год. дня. «Помста». Початок о 6, 8, 10 год. вечора.
КІНОТЕАТР ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «49 днів». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 15 хв. ранку, 1, 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год. 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику початок о 8 год. 30 хв. вечора.
КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Ведмежий цирк», «Домашня аптечка», «Коли у вас вижданий». Початок сеансів через кожну годину з 10 год. ранку до 8 год. вечора. Художній фільм «Де одного албі мало». Початок о 9 год. і 10 год. 60 хв. вечора.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00169.

Зам. № 2852.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.